

מ"ת 15058/01/15 - מדינת ישראל נגד איתן מלכה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

27 אפריל 2015

מ"ת 15058-01-15 מדינת ישראל נ' מלכה (עציר)

לפני כבוד השופטת מיכל ברק נבו

מדינת ישראל

המאשימה

על ידי ב"כ עו"ד אורן בר-עוז

נגד

איתן מלכה (עציר)

הנאשם

על ידי ב"כ עו"ד אייל אביטל

החלטה

הרקע

1. נגד המשיב הוגש כתב אישום ביחד עם בקשה למעצר עד תום ההליכים. הפרק הראשון בכתב האישום מייחס למשיב עבירות מס והלבנת הון. הפרק השני בכתב האישום מייחס לנאשם עבירות לפי חוק העונשין, התשל"ז-1977 [חוק העונשין], ובהן איומים, שיבוש מהלכי משפט, זיוף מסמך, שימוש במסמך מזויף והתחזות לאחר.

2. בתמצית, כתב האישום מציין שהמשיב שימש יד ימינו של שמעון (סימו) גבאי [סימו], בכל הקשור בעבירות מושא כתב אישום זה. סימו איים על יוסי סוויסה, על מנת להניע אותו להפיץ חשבוניות פיקטיביות על שמן של חברות הרשומות על שם אחרים, על פי הנחיות סימו והמשיב. סוויסה, אשר חשש מסימו ומהמשיב, פעל תחת הנחייתם ובהתאם לצרכיהם, ובמסגרת קשר שקשרו המשיב וסימו, הפיץ סוויסה חשבוניות פיקטיביות על שם חברות שונות לאחרים. סכומן הכולל של החשבוניות הפיקטיביות, שהוצאו על ידי סוויסה בהנחייתם של המשיב וסימו ותחת מרותם, הוא 640,094,458 ₪, וסכום המע"מ הגלום בהן הוא 89,990,901 ₪. המשיב נמלט במשך כשנתיים מהחקירה הפלילית, שבגינה הוגש כתב האישום, בכוונה לשבש הליכי משפט. הוא זייף דרכון של אחיו, שמעון מלכה, ועשה בו שימוש תוך שהוא מתחזה לאחר. חלק מהעבירות בוצעו על-ידי המשיב בנסיבות מחמירות, וזאת בהתחשב בסכומי המס הגבוהים, היקף המעשים, תכיפותם, ריבויים, המעגל הרחב של מעשי המירמה אשר בוצעו, ומשך תקופת ביצועם.

3. ביתר פירוט: על פי כתב האישום, במהלך חודש ינואר 2011 נפגש סימו עם סוויסה בתחנת דלק ביבנה [המפגש בתחנת הדלק]. במעמד הפגישה איים סימו על סוויסה על מנת להניע אותו להפיץ חשבוניות פיקטיביות, באומרו שלסוויסה חוב כלפיו וכלפי אחיו, שנוצר, לטענת סימו, לאחר שסוויסה העיד כעד תביעה במשפט נגד אחיו של סימו. במסגרת פגישה זו ובמסגרת פגישה נוספת בנוכחות המשיב, הורה סימו לסוויסה כי החוב ישולם באמצעות חשבוניות פיקטיביות שיוציא סוויסה בהתאם להנחיותיו ולהנחיות המשיב. סוויסה, אשר - כאמור - חשש מסימו, פעל על פי הנחיית השניים והפיץ חשבוניות פיקטיביות ביחד עם המשיב, על שם חברות שונות. העבירות שבוצעו על-ידי סוויסה, עבור המשיב ועבור סימו הן עבירות לפי חוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 [חוק מע"מ], פקודת מס הכנסה (נוסח חדש), התשכ"א-1961 [הפקודה] וחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 [חוק איסור הלבנת הון].

החברות המופיעות בכתב האישום כחברות אשר על שמן הוצאו חשבוניות פיקטיביות באמצעות סוויסה, במסגרת הקשר בין המשיב לסימו ולאחרים כלולות, בין היתר, החברות הבאות: **מ.צ.ע.כ** מקרקעין והשקעות בע"מ, חברות **בולבוס הנגב** בע"מ, חברת **אינטרמייל** מסחר והשקעות בע"מ, חברת **מסיקה** ייזום פרויקטים בע"מ, חברת **העבודה הטובה** הסעות ושירותים כלליים, חברת **עין כל העושר** בע"מ וחברת **שוי** - חברה לאנרגיה ודלק. שתי חברות אחרונות אלה - **עין כל העושר ושוי** היו בבעלותו של **יעקב ביטון** ובניהולו. מ.צ.ע.כ היא חברה בבעלות **חנן משה מרכוס**, ולה תחנת דלק - **"התאומים", ברחובות, המנוהלת על ידי אלי אבוטבול**.

האישום הראשון בפרק הראשון מתייחס לקשירת קשר בין המשיב לסימו, ולאחרים, להוצאת חשבוניות פיקטיביות באמצעות סוויסה על שם בולבוס הנגב ואינטרמייל, שיצאו למ.צ.ע.כ במטרה להתחמק מתשלום מע"מ ומס הכנסה, ולסייע לאחרים לעשות כן. סמוך למפגש בתחנת הדלק שהוזכר לעיל, קשרו המשיב וסימו קשר עם מרכוס ואבוטבול להוציא חשבוניות פיקטיביות באמצעות סוויסה ל-מ.צ.ע.כ. המשיב פעל במסגרת הקשר, בין בעצמו ובין באמצעות סוויסה, להוצאת 24 חשבוניות מס, או מסמכים הנחזים להיות חשבוניות מס, על שם בולבוס הנגב ואינטרמייל, לכאורה בגין מכירות סולר, למ.צ.ע.כ, והכל - מבלי שסוויסה או בולבוס הנגב או אינטרמייל עשו את העסקאות שלגביהן הוצאות החשבוניות. הסכום הכולל של החשבוניות הפיקטיביות על שם בולבוס הנגב ואינטרמייל שיצאו למ.צ.ע.כ הוא 39,446,950 ₪, וסכום המע"מ הגלום בהן הוא 5,440,960 ₪.

באישום השני בפרק הראשון מפורטות פעולות שביצע המשיב, על פי הנטען, ברכוש אסור, תוך ביצוע עבירות הלבנת הון בסך של 33,181,551 ₪. כתשלום עבור החשבוניות הפיקטיביות לחברת מ.צ.ע.כ הוציאו חברה זו ובעליה (מרכוס) 65 המחאות על שם החברות בולבוס הנגב ואינטרמייל, בסך 33,181,551 ₪, אשר נחזו להיות תשלום בגין החשבוניות הפיקטיביות למ.צ.ע.כ. המחאות אלה נרשמו בכזב בכרטיסות הנהלת החשבונות של מ.צ.ע.כ כתשלום לבולבוס הנגב ואינטרמייל, והועברו לידי המשיב. ההמחאות הן בגדר רכוש אסור שמקורו בביצוע העבירות שבכתב האישום.

במטרה להסוות את מקורו של הרכוש האסור, את זהות בעלי הזכויות בו, את מיקומו, את תנועותיו ואת הפעולות שבוצעו בו, ביצע המשיב פעולות הלבנת הון, בין בעצמו ובין באמצעות סוויסה שפעל על פי הנחיותיו. ההמחאות נפרעו על-ידי המשיב או אחרים אצל נותני שירותי מטבע שונים, וכספי המזומן בגינם נלקחו על-ידי המשיב או על-ידי סימו, או הועברו אליהם. המשיב החזיק בחשבונות אצל נותני שירותי מטבע אשר נרשמו בכזב על שם סוויסה, שם הופקדו המחאות שנתקבלו מ-מ.צ.ע.כ בגין החשבוניות הפיקטיביות. למרות שהרכוש האסור הוא כביכול תמורה בגין חשבוניות פיקטיביות לחברת מ.צ.ע.כ, המשיב העביר בעצמו או באמצעות סוויסה את ההמחאות לניכיון אצל נותני שירותי מטבע, ותמורתם הועברה למשיב. אחד משירותי המטבע האמורים הוא **"ורטהיימר"**.

באישום השלישי בפרק הראשון נטען כי המשיב קשר עם סימו ועם אחרים קשר להוצאת החשבוניות הפיקטיביות על שם בולבוס הנגב, אינטרמייל, מסיקה והעבודה הטובה, לחברת עין כל העושר ושוי, שתי החברות שבבעלות **יעקב ביטון**, וזאת בנסיבות מחמירות. במטרה להתחמק מתשלום מע"מ ומס הכנסה ולסייע לאחרים לעשות כן, פעל המשיב במסגרת הקשר, בעצמו או באמצעות סוויסה, להוצאת 147 חשבוניות פיקטיביות על שם ארבע החברות המוזכרות באישום זה, לכאורה בגין מכירת סולר, לשתי החברות הנ"ל, מבלי שנעשתה עסקה בגינן. הסכום הכולל של החשבוניות הפיקטיביות על שם ארבע החברות שיצאו ללשתי החברות הוא 597,019,006 ₪, וסכום המע"מ הגלום בהן הוא 84,049,458 ₪.

באישום הראשון בפרק השני נטען כי סמוך לחודש אפריל 2012 נפגשו המשיב וסימו עם סוויסה בחניון "שופרסל" ברחובות ובמהלך הפגישה הזהיר סימו את סוויסה, בנוכחות המשיב, מהחקירה הצפויה והזהיר את סוויסה, תוך תפיסת צווארון מעילו, לבל יהיה זה שמרחיק אותו (את סימו) מילדיו. באותו מעמד ולאחר האיום פנה המשיב לסוויסה ודרש שיספק חשבוניות פיקטיביות, מושא הפרק הראשון של כתב האישום.

באישום השני בפרק השני בכתב האישום נטען כי המשיב נמלט מהחקירה הפלילית, שהחלה באופן גלוי ביום 27.1.13, ושביגנה הוגש כתב האישום בתיק זה, בכוונה לשבש הליכי משפט.

באישום השלישי בפרק השני נטען כי בסמוך לנובמבר 2014 זייף המשיב את דרכו של אחיו, שמעון מלכה, ועשה בו שימוש על מנת לצאת ולהיכנס את גבולות המדינה, תוך שהוא מתחזה לאחיו. נטען כי ביום 10.11.14 יצא המשיב את המדינה תוך שמוש בדרכון המזויף, וביום 28.12.14 חזר ארצה באמצעותו.

4. הצדדים הסכימו כי נכון, במקרה זה, להפוך את סדר הטיעון, ולאפשר לב"כ המשיב לטעון ראשון, מאחר שהמחלוקת בין הצדדים היא ממוקדת.

טענות המשיב

5. לטענת המשיב, חלק גדול מסימני השאלה המאפיינים בדרך כלל תיק בתחילת דרכו, נפתרו. זאת, מאחר שסימו הועמד לדין, הורשע ודינו נגזר. נוסף על כך, סוויסה, אשר משמש עד מדינה בתיק זה ושימש עד מדינה בתיק של סימו, הורשע ונשפט. מכאן, שיש להתייחס לתיק דנן בשים לב למה שהתרחש בתיקים של השותפים האחרים.

א. טענתנו המרכזית של המשיב היא כי אין לתת כל אמון בעדותו של יוסי סוויסה, עד המדינה. אמנם, ככלל אין דנים בשאלות של מהימנות בשלב הבקשה למעצר עד תום ההליכים, אלא שבמקרה דנן - עומק שקריו של סוויסה כה רב, עד כי יש לקבוע שאין לתת כל משקל לעדותו, ועל כן יש לדון בנושא כבר עתה. זאת, מאחר שכל עדותו לגבי קשריו עם המשיב נסתרת שעה שבדוקים את התאריכים שמסר. בבסיס התיק כולו עומד סיפור ה"סחיטה" של סוויסה על-ידי סימו והמשיב. על פי הראיות, הסחיטה החלה לכל המוקדם ביום 26.1.11, אולי אף לאחר ה-10.2.11, הוא המועד שבו יצאה החשבונית הפיקטיבית הראשונה של בולבוס (המשיב הציג את החשבונית, אשר סומנה ה/6). ואולם, מדוח צפיה הכלול בחומר הראיות (ה/8), שתאריכו 21.11.10, וכן מעדותו של אדם שעבד בצ'ינג' ורטהיימר, ישראל גליקסון (ה/9), ניתן ללמוד שארבעה חודשים קודם לתאריך הסחיטה הנטען, כבר בשנת 2011, נכנס המשיב לצ'ינג' ופדה שיקים שסוויסה נתן לו (הודעת גליקסון בעמ' 2, שורות 11 - 12, ועמ' 4 שורה 8 ואילך). המשיב פדה שיקים של חברת שימי גולן, כאשר על פי הטענה השיקים ניתנו בגין חשבוניות פיקטיביות. כלומר - אנו למדים שארבעה חודשים לפני תאריך הסחיטה הנטענת יש למשיב הרשאה לפעול בחשבונו של סוויסה בצ'ינג' והוא מושך מזומנים כנגד שיקים שהוא מפקיד. מכאן שגם טענת סוויסה לפיה הכיר את המשיב רק ב-2011, וזאת באמצעות סימו, היא שיקרית. דבר זה מלמד כי יש כרסום בעדותו של סוויסה, עד כי לא ניתן לתת בה כל אמון. מכאן שכל הקונספציה של התיק קורסת. המאשימה כלל לא ניסתה לבדוק את הסתירות הללו ולא חשבה להרהר מחדש בהסכם עד המדינה עם סוויסה, למרות הדברים הללו.

ב. עוד טוען המשיב כי אין סיוע לעדות עד המדינה. כאשר קיימת חולשה בראיות, חשיבותה של ראיית הסיוע עולה.

ג. טענה נוספת שהעלה המשיב היא שהרציונל מאחורי הסכם עד המדינה ומתן פטור לעד המדינה מאחריות פלילית, כאשר מדובר בעבריינין כמו סוויסה, היה הרצון "לתפוס" את סימו, ולא את המשיב. אחד מתנאי הסכם עד המדינה (שהוצג אף הוא כמוצג של המשיב בטיעונים), הוא שסוויסה אינו העבריינין העיקרי וחלקו בביצוע העבירות הוא משני. אין זה המצב כאן, ולכן, משהתברר שהעבריינין העיקרי הוא סוויסה ולא המשיב, לא היה מקום לעמוד על הסכם עד המדינה עם סוויסה. תנאי נוסף בהסכם הוא שאם המדינה מגלה שפעילותו של עד המדינה הייתה עיקרית בביצוע העבירות, תהא המדינה משוחררת מהתחייבויותיה על פי ההסכם. בכתב האישום המתוקן שהוגש נגד סימו נמחקו כל העבירות הכלכליות, לרבות אלה מושא הפרשה דנן. מכאן, שכריתת הסכם עד המדינה הייתה טעות.

ד. עוד טוען המשיב כי יש לבטל את כתב האישום בעניינו בשל הגנה מן הצדק, כבר בשלב זה, שכן המשך ההליכים יגרום עיוות דין למשיב נוכח כל מה שנטען עד כה בעניינם של סימו וסוויסה. לדבריו, ניתן לעשות זאת כבר עתה, מאחר שכל העובדות הצריכות לעניין מצויות בפני בית המשפט.

ה. המשיב שמר על זכות שתיקה משום שלא ידע כיצד להתמודד עם המצב המשפטי שנוצר, במסגרתו אדם, שהוא עבד עמו, חתם הסכם עד מדינה המנקה אותו מכל אשמה (הכוונה לסוויסה).

ו. הסכם עד המדינה מושחר בקטעים מסוימים, ועד היום לא התקבלה תעודת חיסיון. לכן, אין המשיב יודע מול מה הוא מתמודד. נוסף על כך, לא התקבל עד היום תמליל של העימות בין המשיב לסוויסה. המשיב קיבל רק את הדיסקים של העימות.

6. אשר לעילת המעצר טוען המשיב כי זו חלשה ביותר בעניינו, ובוודאי שאין בה כדי למנוע שליחתו של המשיב לקבלת תסקיר משירות המבחן, אשר יבחן חלופת מעצר. יש לו עבירה אחת בעברו, שהתיישנה כבר בשנת 2011. אמנם נטען כי ברח עם דרכון מזויף, אך גם סימו ניסה לברוח ונמלט במהלך חצי שנה מהמשטרה, וחרף עובדה זו נשלח המשיב לקבלת תסקיר. יש לזכור כי המשיב חזר ארצה, למרות שידע שמחפשים אחריו, וזאת מאחר שרצה לעמוד לדין. נמאס לו להיות בברחה, ועל כן אין כל חשש שיברח פעם נוספת. מעבר לכך - אין לו אמצעים כלכליים שיאפשרו לו לשהות במדינה אחרת.

המשיב הפנה לפסקי דין שונים, שבהם שוחררו נאשמים בעבירות דומות, פחות או יותר, לחלופות מעצר, ובמקרה אחד - אף לאחר הפרת תנאי שחרור קודמים (בש"פ 8040/13 הילל נ' מדינת ישראל [3.12.13], בש"פ 1486/07 יטח נ' מדינת ישראל [25.2.07], בש"פ 6758/14 כליפה נ' מדינת ישראל [14.10.14]). בין היתר הפנה המשיב לבש"פ 5814/06 מדינת ישראל נ' אוחיון [14.7.06] [עניין אוחיון], שבו הואשם אדם, שעסק בתחום הדלק, בעבירות מאד דומות למקרה שלפנינו (עבירות מס, הלבנת הון, שיבוש, סחיטה באיומים, ועוד) ושוחרר לחלופת מעצר.

7. בסופו של יום, טוען הסנגור, מדובר במשיב שנפל קורבן למעלליו של עד מדינה בלתי אמין.

טענות המבקשת

8. המבקשת הציגה את עיקרי חומר הראיות שמבסס את כתב האישום, והגישה טבלת ראיות לכאורה, המסייעת בארגון החומר. לדברי התובע, סוויסה הוא אכן עבריין מורשע, אשר נגזרו עליו 6.5 שנות מאסר ללא קשר לתיק דנן. אין מחלוקת כי סוויסה עסק בעשר השנים האחרונות בהפצת חשבוניות פיקטיביות, בעיקר בתחום הדלק. זאת, חרף העובדה שסוויסה מעולם לא קנה ולא מכר דלק.

למרות אי הדיוקים שנפלו בגרסתו של סוויסה בנוגע למועדי תחילת הסחיטה, הרי שיש חיזוקים רבים לסיפור בכללותו. מעבר לכך, **חשוב לזכור שגרסתו של המשיב היא שהוא עבד אצל סוויסה, בתחום הדלק. ואולם, סוויסה מעולם לא עבד בתחום הדלק. כל שעשה בתחום זה הוא אספקת חשבוניות פיקטיביות.** סימו פנה לסוויסה, יחד עם אחר בשם אלישע יפרח, ואמר לו ב-2010 כי נוכח העובדה ששימש עד תביעה נגד אחיו של סימו, אבי ומיכה גבאי, הוא חייב להם חוב, שאותו עליו לשלם. בהתאם לכך הגיעו הצדדים לסיכום לפיו סוויסה יוציא חשבוניות פיקטיביות בהתאם להנחיותיו של סימו. בהמשך התקיימה פגישה נוספת בין סוויסה לסימו בנוכחות המשיב, וסימו אמר לסוויסה שמעתה יפעל לפי הנחיות המשיב.

9. תמיכה לגרסה המובאת בכתב האישום לפיה המשיב, ולא סוויסה, היה הדומיננטי בכל נושא החשבוניות, ניתן למצוא בדבריו של **אלי אבוטבול**, אשר עבד בתחנת הדלק של מ.צ.ע.כ ("התאומים" ברחובות), בעימות בינו לבין סוויסה (ביום 17.2.13). לדבריו, כל ההתנהלות שלו בנושא החשבוניות הייתה מול המשיב. אבוטבול טוען אמנם שסיפק דלק, אך דבריו חשובים, כאמור, לביסוס העובדה שכל ההתנהלות הייתה רק מול המשיב. לדבריו, פגש את סוויסה פעם אחת בלבד. בעימות אמר אבוטבול כי סוויסה בא לפגישה בתור עובד של המשיב וכי הוא עצמו עבד רק מול המשיב. בחקירותיו שמר באופן גורף על זכות השתיקה. כך גם **חנן משה מרכוס**, אשר שמר על זכות השתיקה בחקירותיו, ובעימות שנעשה לו מול סוויסה שמר גם כן על זכות השתיקה, אמר בכל זאת בעימות שמעולם לא ישב עם סוויסה, לא חתם עימו הסכם וטען שכולם עבדו מול המשיב (עימות מיום 17.2.13, עמוד 21).

10. חיזוק לגרסתו של סוויסה כי לא סיפק דלק, אלא רק חשבוניות, ניתן למצוא אצל העדים הבאים: **מיכאל מוזס**, נהג מיכלית בתחנת הדלק אשר ציין שכל הקניות שערכה תחנת הדלק היו יעד וסונול, ואינו מכיר אף אחת מהחברות ששמותיהן מופיעים בחשבוניות כספקיות דלק (הודעה מיום 28.1.13, עמוד 4). כך העיד גם **יריב יצחק**, נהג מיכלית נוסף שעבד במ.צ.ע.כ בין ינואר 2011 עד יולי 2012, שהוא מכיר כספקים רק את סונול ויעד (הודעה מיום 3.2.13, עמוד 2). **רעות מרכוס**, בתו של חנן משה מרכוס, הבעלים של תחנת הדלק, עבדה במשרדי התחנה. לדבריה, כל הדלק נקנה על-ידי התחנה מבז"ן ומסונול ולא מהחברות שמופיעות בחשבוניות (הודעה מיום 1.2.13, עמוד 2). **יהודית לקס**, מנהלת חשבוניות בתחנה, העידה כי הספק היחיד לדלק לתחנה הייתה חברת סונול (הודעה מיום 6.2.13, עמוד 3). **יצחק רוזנטל**, מנהל החשבוניות של מ.צ.ע.כ עד סוף 2011, ציין כי אינו מכיר אף אחת מהחברות המופיעות בחשבוניות, אשר לגביהן נטען שהן "ספקיות" (הודעה מיום 30.1.13, עמוד 2).

כך גם באשר לתקופה שבה סופקו חשבוניות לשוי מחברת העבודה הטובה: ר"ח **אבי עבדי**, שייצג את שוי ואת עין כל העושר, העיד: "אני לא מכיר את הספק עבודה טובה ולא יודע על חברה זאת שום דבר. לא התבקשתי לבדוק את חברת העבודה הטובה לא התבקשתי לבדוק ספק כלשהו בכלל" (הודעה מיום 29.1.13, עמוד 3). **אירנה פריץ**, מנהלת החשבוניות בשוי, העידה - במענה לשאלה מי הספקים של החברה - "בתקופה שלי הספק הכי גדול זה 'עבודה טובה' ששייך לאיתן מלכה שהוא היה מביא בעצמו או מוסר דרך יעקב או בפקס חשבונית..." (הודעה מיום 28.1.13, עמוד 3).

ובהמשך: "אין תיעוד במשרד להזמנות סולר, מעולם לא ראיתי הזמנת סולר. אני יודעת מעבודתי בענף הסולר כי עבור אספקות דלקים צריכות להיות תעודות משלוח שמתעדות את אספקת הסולר בפועל אבל מעולם לא ראיתי תעודות משלוח בחברת שוי" (עמוד 7).

11. לאחר הוצאת החשבוניות יצאו שיקים מתחנת הדלק, ואלה נפרעו בצ'ינג'. מי שמשך את הכספים מהצ'ינג' הם המשיב וסימו. כך עולה מעדויותיהם של **אברהם תפלינסקי**, בעל צ'ינג' "המרות אישי בע"מ" (הודעה מיום 13.2.13, עמוד 1), שאמר "סוויסה היה האדם שחתם כאילו ביצע את הפעולות. מי שהיה מביא את רוב הצ'קים ולוקח את הכסף אחר כך היה איתן. סוויסה היה מגיע לחתום על ביצוע הפעולות מדי פעם. אני עבדתי מול איתן כל הזמן.... איתן היה האחראי, סוויסה היה עושה מה שאיתן היה אומר לו. סוויסה מעולם לא קיבל כסף מידי. רק איתן היה מקבל". חיזוק נוסף נמצא בהודעות **יחזקאל ורטהיימר** (הודעה מיום 13.2.13, עמוד 1) ו**ישראל גליקסמן**, עובד שכיר ומנהל סניף בית שמש בצ'ינג' של ורטהיימר מסוף 2010 (הודעה מיום 18.2.13, עמוד 4). אלה ציינו בעדויותיהם שהתרשמו כי סוויסה עובד עבור המשיב ועבור גבאי. גליקסון ציין "אני הבנתי שהכסף של סימו ואיתן... שבועם היה נראה שסוויסה היה פועל עבור איתן בעיקר וסימו" (עמוד 5, שורות 4 - 7).

12. כאמור לעיל וכמתואר באישום השלישי בפרק הראשון של כתב האישום, בשלב מסוים הפסיקו לצאת חשבוניות למ.צ.ע.כ, והחלו לצאת חשבוניות לחברות של **יעקב ביטון**, אשר הוציא חשבוניות לתחנת הדלק. ביטון העיד שכל ההתנהלות שלו הייתה מול המשיב (הודעה מיום 30.1.13, עמודים 10 - 11). הוא ציין שרוב הסחורה שלו נקנתה מהעבודה הטובה, דרך המשיב (הודעה מיום 28.1.13, עמודים 2 - 3). הוא טען, בניגוד לטענתו של סוויסה (הודעה מיום 13.2.13, עמודים 4 - 5), שהמשיב סיפק לו דלק (הודעה מיום 31.1.13, עמוד 3). הובא לעיל קטע מעדותה של מנהלת החשבונות **אירנה פרץ** שציינה כי מעולם לא ראתה בחברת שוי כל תיעוד להזמנות סולר. בספרי הנהלת החשבונות של ביטון ניתן למצוא תימוכין לעדותו של סוויסה בדבר החשבוניות והסכומים. בספרי נמצאו יתרות פתוחות במיליוני שקלים לספקים הפיקטיביים. יצוין כי כאשר הוצגו לסימו חשבוניות של בולבוס הנגב שהוצאו לעין כל העושר, הוא הכחיש מכל וכל שחתם על חשבוניות כאלה (הודעתו מיום 14.7.13, עמוד 7).

13. **ירון דוגה** שימש כמעין "חנות מכולת של חברות", אותן מכר לכל דורש. דוגה העיד על קשריו עם סוויסה ועל החברות שהוא העביר לו. הוא מחזק את עדותו של סוויסה לגבי כך שבשלב מסוים הייתה בעיה עם **בולבוס הנגב** שהפכה מוגבלת, והם חיפשו בדחיפות חברה אחרת שתוכל לספק חשבוניות פיקטיביות כדרישת סימו (הודעת דוגה מיום 17.2.13, עמוד 4; הודעת סוויסה מיום 6.2.13, עמוד 5).

14. גרסתו של סוויסה היא גרסה עקבית ומסודרת. אכן, קיימת אי התאמה בין הראיות לבין גרסתו של סוויסה על אודות המועד שבו החלה הסחיטה. עם זאת יש לזכור, כי סוויסה מסר גרסתו כשנה ומחצה לאחר קרות האירועים. אין מחלוקת בדבר העובדה שסוויסה פעל בחשבוניות פיקטיביות בתחום הדלק עוד לפני הקשר שלו עם סימו. הוא הודה והורשע בשלושה כתבי אישום בעניין זה, מהם עלה כי היה מעורב כמעט עם כל שוק הדלק. היו מספר פרשיות בתחום הדלק בשנים האחרונות, וסוויסה נטל חלק כמעט בכולן. לפיכך, ניתן להבין את הבלבול שלו בנושא התאריכים, ואין בעובדה זו כדי למוטט את השלד הכללי של גרסתו, הנתמך בראיות רבות נוספות.

15. אשר לטענת המשיב בדבר הקטעים המושחרים בהסכם עד המדינה - הקטעים המושחרים עניינם הנושאים שעליהם צריך סוויסה להעיד. ואולם, קיים נספח להסכם, אשר נמסר להגנה, ובו מפורטת רשימה ארוכה של מעורבים

שלגביהם צריך היה עד המדינה למסור עדות, ואכן עשה כן. רשימה זו כוללת כ-20 אנשים וחברות, בהם המשיב וסימו רבים אחרים נוספים. מכאן, שאין כל פגיעה בהגנתו של המשיב בשל כך שחלק מהסכם עד המדינה, שאינו מתייחס למשיב, מושחר.

16. מאחר שהמשיב לא טען טענה כלשהי בדבר הראיות באישומים האחרים, אזי ברור שבנושאים אלה קיימות ראיות לכאורה. לא יכולה להיות מחלוקת בדבר זיוף הדרכון, שימוש במסמך מזויף, התחזות לאחר. נוסף על כך, לא נשמעה כל טענה מפי המשיב לעניין האישום ואיומים. מדובר באותם איומים שבהם נטל חלק, יחד עם סימו. יצוין כי מדובר באישום שסימו הודה בו והורשע בו.

17. לעניין עילת המעצר - בעניינו של המשיב קיימת גם עילה של מסוכנות, גם עילה של חשש מהמלטות, וגם עילה של חשש משיבוש. נקבע לא אחת כי שחרור לחלופה יתכן רק כאשר בית המשפט רוחש אמון לנאשם כי יקיים את תנאי שחרורו. כאשר נשמט האמון, נשמטת גם האפשרות לבחון חלופה. העבירות המיוחסות למשיב והתנהלותו בעבר, ובכלל זה המלטות והכרזתו כעבריין נמלט, מלמדות כי אין לתת בו כל אמון. היקף העבירות שביצע, באורח שיטתי וערמומי, והחשש הממשי לשיבוש והדחה, כמו גם המסוכנות הנלמדת מעצם העבירות שמיוחסות למשיב בכתב האישום, מוכיחים גם הם שאין המשיב ראוי לאמון בית המשפט, ועל כן אין מקום לקבוע חלופת מעצר. בנוגע לעבירת האיומים נקבע לא אחת כי כשעסקין בעבירות בהן מטיל אדם חיתתו על קורבנו, אין מקום לחלופת מעצר והדבר נכון גם לגבי המשיב. לפיכך, אין כל מקום לשקול שחרור המשיב לחלופה, ויש להורות על מעצרו עד תום ההליכים.

תשובת המשיב

18. המשיב ביקש לעיין בהודעות של העדים אליהם הפנה ב"כ המבקשת, וציין כי חלק ניכר מהם מציינים שהם אכן עסקו, בפועל, בתחום הדלק. עובדה זו מחזקת את גרסת המשיב כי עסק בתחום הדלק, ולא הפיץ חשבוניות פיקטיביות, כנטען. עוד ביקש המשיב ללמוד מעדויות אלה על מרכזיותו של סוויסה, להבדיל מהמשיב.

דין והכרעה

ראיות לכאורה לפרק הראשון בכתב האישום

19. המשיב אינו חולק על כך שסוויסה מסר עדויות מפורטות, המפלילות אותו ומניחות תשתית עובדתית לאמור בכתב האישום. לכן איני מוצאת מקום להפנות לדבריו של סוויסה, המעוגנים במספר רב של הודעות שמסר. הדברים כלולים בחומר החקירה שהוצג לבית המשפט ומתומצתים בטבלת הראיות לכאורה שהגישה המבקשת ביחד עם הטיעון בעל פה. די אם אציין כי אמנם, לסוויסה הודעות מפורטות בנוגע לכל האישומים בפרק הראשון של כתב האישום וגם לגבי האישום הראשון בפרק השני של כתב האישום.

כפי שפורט, טענת המשיב היא שסוויסה אינו אומר אמת ועל כן לא ניתן לתת כל אמון בדבריו. לשיטתו, חוסר אמינותו כה עמוק, עד כי אין מדובר בעניין של הערכת מהימנות, שכללל אין מקומו בשלב הראיות לכאורה, אלא שהדבר חייב להוביל כבר עתה למסקנה שהמשקל של הודעותיו אפסי ולכן אין ראיות לכאורה, או שהן חלשות עד מאד.

20. לאחרונה חזר בית המשפט העליון על ההלכות הידועות בנושא זה, בבש"פ 143/15 **אבו עסב נ' מדינת ישראל** [24.2.15]:

"תחילה יש להקדים ולציין כי בית המשפט, הבוחן את דבר קיומן של ראיות לכאורה במסגרת דיון במעצר עד תום ההליכים - איננו נדרש ככלל לשאלות של מהימנות העדים ולסתירות כאלה ואחרות ככל שהן עולות מן העדויות שנגבו. ההחלטה בעניינים הללו שמורה בעקרון לבית המשפט המברר השומע את הראיות בתיק העיקרי (עיינו: בש"פ 10251/04 **קריאולין נ' מדינת ישראל** (15.12.2004)). יחד עם זאת, בית המשפט הדן בבקשת המעצר לא יתעלם מסתירות מהותיות העולות לכאורה מן הראיות, ואם מצא כי מדובר בסתירות ברורות המאיינות את התכנות האשמה, עשוי הדבר להוביל לעתים למסקנה כי אין הצדקה למעצר, או שיש מקום להורות על חלופה (עיינו: בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 133, 148 (1996))."

21. אין מחלוקת שקיימות סתירות בין הודעותיו של סוויסה לבין ראיות אחרות. זאת, גם בשאלה מתי החלה הסחיטה שבעקבותיה החל לפעול, כטענתו, בשירותם של סימו והמשיב, הן בשאלה מי היה מרכזי ומי היה משני, הן בשאלה אם כל ה"אופרציה" הייתה "מפעל" של חשבוניות פיקטיביות, שלא עמדה מאחוריהן שום פעילות של מכירה או קניה של דלק, או שמא מדובר היה בעסקים אמיתיים של סוחרים בדלק. הסנגור הפנה לחלק מהסתירות וגם המבקשת בסיכום ראיותיה הצביעה על ראיות שהפוכות לגרסת סוויסה.

בהקשר זה, חשוב לזכור מספר דברים: בראש וראשונה, המשיב שתק בחקירותיו ולא מסר כל גרסה. עובדה זו פועלת לחובתו בשלב המעצר, הן לחיזוק עמדת התביעה, הן לביסוס עילת מעצר. וכך נאמר בבש"פ 1748/11 **יחזקאל נ' מדינת ישראל** [10.3.11]:

"... מהפסיקה עולה כי בהליכי מעצר יש נפקות לשתיקה. ככלל, שתיקתו של נאשם מקום בו היה מתבקש הסבר מצידו, מחזקת עמדת התביעה לצורך שלב המעצר (בש"פ 970/04 **סעדי נ' מדינת ישראל** (19.2.2004)). פשיטא כי כך במישור הראייתי בבוא בית המשפט לבחון קיומן של ראיות לכאורה (בש"פ 7216/05 **אגבריה נ' מדינת ישראל** (23.8.2005); בש"פ 4881/03 **קביליו נ' מדינת ישראל** (9.6.2003), אך גם במישור עילת המעצר יש נפקות לשתיקתו של הנאשם. דהיינו, השתיקה עשויה לחזק את העילה של מסוכנות. עמד על כך כב' השופט זמיר בבש"פ 8638/96 **קורמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(5) 200, 206 (1996))."

הסבריו של הסנגור, שלפיהם המשיב היה כה המום מכך שסוויסה הפך לעד מדינה וחילץ עצמו מהפרשה ללא פגע, על חשבון המשיב, אינם יכולים להצדיק את השתיקה. ראשית - המשיב עצמו לא מסר הסבר דומה לשתיקתו. שנית, נסיון החיים מלמד שכאשר יש לאדם הסבר למעשיו, וכאשר הוא סבור שאחר העליל עליו מעשיה, הוא מעוניין דווקא למסור את גרסתו, כדי שהדברים יבדקו. כך, בפרט, כאשר מדובר בעבירות שמאחוריהן שובל של ניירת, שיכול לתמוך בגרסת האמת, ועדים רבים שיכולים לאשש את האמת.

לא זו אף זו: המעשים המיוחסים למשיב באישומים השני והשלישי לפרק השני לכתב האישום, כמפורט לעיל, מהווים - כשלעצמם - התנהגות מפלילה, ומשמשים אף הם כחיזוק למארג הראיות נגד המשיב (ראו ע"פ 9439/06 **איפרגן נ' מדינת ישראל** [10.4.08], פסקה 16 וכן ע"פ 4510/07 **סראבוניאן נ' מדינת ישראל** [17.1.08], פסקה 5 לפסק

דינו של השופט לוי).

נוסף על כך, חלק מהסתירות נובעות מהודעות של נחקרים, החשודים בעצמם בביצוע עבירות, ואשר רצו לחלץ עצמם מהמיוחס להם. חלק מהנחקרים שמרו אף הם על זכות השתיקה, לפחות במרבית חקירותיהם.

את הסתירה במועדים ניתן להסביר, במידה מסוימת, בכך שלסוויסה היה "עבר" הן בתחום החשבוניות הפיקטיביות בשוק הדלק עוד לפני ארועי כתב האישום, הן בהיכרות עם המשיב ("אני מכיר את איתן מלכה מהעבר שלי עם אבי גבאי..." - הודעה מיום 10.2.13, עמוד 8).

לא נעלמה מעיני העובדה שכתב האישום שהוגש נגד סימו בת"פ (מחוזי מרכז) 51126-07-13, ושבו הודה והורשע, כלל סעיפי עבירה אך ורק לפי חוק העונשין ולא כלל עבירות לפי חוקי המס. זאת, למרות שבעובדות כתב האישום נכלל תיאור תמציתי של מרבית הפרק הראשון של כתב האישום בעניינו (למעט עבירות הלבנת ההון). ב"כ המבקשת הסביר כי הראיות נגד סימו, כאשר המשיב כאן, שהיה חוליה מקשרת חשובה בין סוויסה לסימו, היה בבריחה, היו חלשות יותר (כפי שאף עלה מהחלטתו של כב' הש' מקובר בדונו בקיומן של ראיות לכאורה באותו תיק, במסגרת מ"ת 51157-07-13 מיום 24.10.13).

22. נוכח כל האמור, יש חשיבות רבה לכך שהשדרה המרכזית של גרסת עד המדינה סוויסה נתמכת בנקודות שונות בראיות, כפי שפורט לעיל, ובתמצית:

נמצאה תמיכה לטענתו כי המשיב וסימו הפעילו אותו, והוא רק עבד עבורם, בעימותים מול אלי אבוטבול וחנן משה מרכוס.

נמצאה תמיכה לגרסתו שמעולם לא עסק בדלק באמת, אלא רק בחשבוניות, וכי לא סיפק שום דלק לתחנת התאומים, והחברות שאת חשבוניותיהן מסר לא עסקו בדלק, וזאת בהודעותיהם של **מיכאל מוזס, יריב יצחק, רעות מרכוס, יהודית לקס, יצחק רוזנטל ואירנה פרץ**. נוסף על כך, בחיפוש בביתו של סוויסה נתפסו **קבלות "עתידיות"** על שם העבודה הטובה, על שם אינטרמייל ועל שם מסיקה, לטובת שוי ולטובת עין כל העושר. הדברים מפורטים באב"ת (אישור בדבר תפיסה) מס' 234396 מיום 6.2.13 וסוויסה העיד עליהן ביום 6.2.13 (עמוד 7) וביום 10.2.13 (עמוד 4).

נמצאה תמיכה לגרסתו שאת הכספים בצ'ינג' משכו המשיב וסימו, והוא עבד עבורם, וזאת בהודעותיהם של אברהם תפלינסקי, יחזקאל ורטהיימר וישראל גליקסמן.

נמצאה תמיכה לגרסתו של סוויסה כי בשלב מסוים נוצרה בעיה עם אחת החברות ולא ניתן היה עוד להוציא חשבוניות על שמה, ואז סוויסה פנה ל**ירון דוגה** שימצא עבורו חברה חדשה, והוא "הביא לו" את אינטרמייל.

גרסתו של סוויסה על אודות הסחיטה מצאה חיזוקים במספר ראיות: **איכונים** של פגישות בתחנת הדלק "התאומים";

הודעה של **יוסי רון** (נהג מיכלית שהגיע רבות לתחנת הדלק של מ.צ.ע.כ) מיום 19.2.13 על הסתובבות משותפת של המשיב עם סימו בתחנה, על כך שראה את סימו יושב בתחנה, במשרד של בעל התחנה, בחדר המתדלקים וגם ברכבו; הודעה של **שימי גולן** (14.2.13) לפיה שמע שיש שתי אופציות לגבי הקשר בין סוויסה לגבאים: או שעבד איתם, או שהיה איתם בכח, כלומר נסחט על ידם. סוויסה העיד בהקשר זה (הודעה מיום 10.2.13, עמוד 5) כי ביום שנקרא על ידי אלישע יפרח לפגישה בתחנת הדלק, או למחרת, עידכן את שימי גולן שאלישע ניסה לתווך בינו לבין הגבאים, אך הסתיר ממנו את הסיפור האמיתי; מזכר על תשאול של **דורון שביט** על ידי החוקר יעקב אוזמו (מיום 6.2.13), בו סיפר שביט כי לאחים גבאי שיטה שבמסגרתה הם נוהגים מזה שנים לסבך אנשים כספית ואז הופכים אותם לעושי דברם, וכך עשו גם לו. נוסף על אלה, סימו הודה והורשע במסגרת ת"פ (מחוזי מרכז) 51126-07-13 בכתב אישום לפיו במהלך חודש ינואר 2011 נפגש עם סוויסה, ששימש עד תביעה במשפטו של אחיו של סימו - אבי גבאי - בתחנת דלק ביבנה, הבהיר לו שהוא אחיו של אבי, שסיים לרצות עונש מאסר, כי אחיו "עכשיו רעב והולך לסגור חשבונות עם כולם", וכי עליו לבחור אם להסתכסך או לשלם כסף בגין הזמן שרוצה בבית הסוהר. סימו הורה לסוויסה כי החוב ישולם באמצעות חשבונות פיקטיביות שיוציא סוויסה בהתאם להנחיותיו של סימו בגין מכירת סולר לכאורה, וכי תמורתן יקבל סוויסה עמלה. עם זאת יש לזכור שסימו אינו עד תביעה בתיק דנן, ולכן, אפילו בשלב הזה של מעצר עד תום ההליכים, משקלה של עובדה זו - מוגבל.

23. עד כאן התמיכות לגרסת עד המדינה לגבי אישומי הפרק הראשון. טענה נוספת שהעלה המשיב לגבי אישומים אלה היא שעדותו של סוויסה, שהוא עד מדינה, דורשת **סיוע** וכזה, לדבריו, אין בנמצא. בבש"פ 2571/11 **שמאילוב נ' מדינת ישראל**, פסקה 5 להחלטת כב' השופטת חיות [17.4.11] נאמר:

"בפסיקה הובעו עמדות שונות בשאלה האם בית המשפט נדרש כבר בשלב המעצר לבחון את דבר קיומן של תוספות ראייתיות (ראו בש"פ 6206/05 **נאצר נ' מדינת ישראל**, פסקאות 13-16 (21.8.2005)). עמדתי היא שגם בשלב זה על בית המשפט לבחון ברמה הלכאורית את שאלת קיומה של תוספת ראייתית מסוג סיוע מקום שבו היא נדרשת לצורך הרשעת הנאשם (ראו בש"פ 975/04 **אברג'יל נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(3) 775, 779 (2004)). יש לזכור עם זאת כי הסיוע לצורך שלב המעצר אינו חייב להגיע לרמה של הסיוע הנדרש לצורך הרשעה ודי אם תוצג ראייה מסייעת לכאורית (ראו: בש"פ 9209/08 **שמלאשוילי נ' מדינת ישראל**, פסקה 7 (18.11.2008); בש"פ 2975/06 **אבו מדיעם נ' מדינת ישראל**, פסקה 12 (7.5.2006); בש"פ 2580/97 **אנג'ל נ' מדינת ישראל**, פ"ד נא(1) 415, 421 (1997))"

דומני, כי לאחר שפירטתי את כל התמיכות שיש בראיות, ברור כי יש ביניהן כאלה המגיעות ממקורות שונים, שאינם עדותו של סוויסה, והן מסבכות את המשיב. לפיכך לא ניתן לשעות, לפחות בשלב זה, לטענה כי אין סיוע בראיות לעדותו של עד המדינה.

24. טענה נוספת של המשיב הקשורה בפרק הראשון לכתב האישום מתייחסת ל**קטעים המושחרים בהסכם עד המדינה**. עיינתי בהסכם. הקטעים המושחרים מפרטים פעולות שעד המדינה מתחייב לעשות כדי לסייע למשטרה בחקירתה, מעבר למסירת הודעות אמת מפורטות ומלאות. דומני שאין כל פגיעה בזכויותיו של המשיב בהעדר פירוש מלא של אותן פעולות. ההסכם כולל גם נספח, המפרט את הגורמים שלגביהם מתחייב עד המדינה לסייע בהשגת ראיות, ומתחייב למסור הודעות אמת מפורטות ומלאות ולהעיד בבית המשפט עדות אמת בעניינם. עיינתי ברשימה שהיא פראפרזה לאותו נספח והיא אכן מפרטת רשימה ארוכה של מעורבים שלגביהם צריך היה עד המדינה למסור עדות, ובהם החברות המוזכרות בכתב האישום, האנשים ששמותיהם עלו במסגרת הפרשה (ובהם המשיב), וגורמים נוספים. לפיכך לא מצאתי שנפגעה בדרך כלשהיא זכות מזכויותיו של המשיב או יכלתו להתגונן כראוי ובאופן מלא.

25. המשיב מבקש לטעון **טענה של הגנה מן הצדק** וטוען כי מדובר במקרה חריג, שהוכר בפסיקה כמתאים להתברר כבר בשלב המעצר עד תום ההליכים, שכן היה על המאשימה להיווכח שסוויסה, האיש עימו חתמה את הסכם עד המדינה, ואשר לו ויתרה על העמדה לדין בגין פרשה זו, הוא הוא העברין העיקרי בתיק. ואם לא הוא, אז סימו, אך ודאי לא המשיב.

ראשית, איני תמימת דעים עם הסנגור כי לפנינו מקרה המתאים לבחינת טענת האכיפה הבררנית וההגנה מן הצדק בשלב הזה וכי כל העובדות הצריכות לעניין מצויות בפני בית המשפט. אדרבא - זהו מקרה אשר, לפי מבחני בש"פ 7148/12 **עז אלדין כנענה נ' מדינת ישראל** [14.10.12], אינו מתאים לבירור בשלב זה ומקומו בהליך העיקרי. זאת, מאחר שלשם הבירור יש צורך, כבר בשלב הזה, "להניח תשתית עובדתית המלמדת כי עניינו של נאשם פלוני זהה לעניינו של נאשם פלוני, וכי חרף זהותם נוקטת בו התביעה ביחס שונה. בחינת טענה כאמור תצריך את בית המשפט להידרש לבדיקה פרטנית ומדוקדקת של חומר הראיות שלפניו, וזאת על מנת להשתכנע שהנאשמים או החשודים נמנים עם אותה קבוצת שוויון רלוונטית. בחינה ראייתית כאמור אינה מתיישבת עם ההלכה הפסוקה בנוגע לאופייה של הבחינה הראייתית בשלב הליכי המעצר" (פסקה 20 לפסק הדין). והרי בנוגע לסוויסה אין לפני התשתית הרלוונטית ואף לא את התמונה הכוללת בהתייחס לעניינים נוספים אשר בהם יתכן שסייע למאשימה, ואשר הצדיקו חתימת ההסכם עימו. מתוך האמור לעיל בנוגע לנספח להסכם עד המדינה עולה, שקיימים נושאים רבים שאינם קשורים לתיק דנן, שלגביהם נדרש להעיד.

שנית, מהמפורט עד כה עולה כי לגופו של עניין לא הונחה תשתית עובדתית לטענת המשיב לפיה הוא "קרבן" של עד המדינה ושל ההסכם שנעשה עימו. לכן, אילו דנתי לעומקה בטענת האכיפה הבררנית כבר עתה, על יסוד החומר המונח לפני עד כה, דין הטענה להדחות לגופה.

26. לאור כל האמור עד כה, קיימים קשיים לא מבוטלים בראיות לגבי הפרק הראשון של כתב האישום, כפי שפירטתי לעיל. עם זאת, לדעתי **קיימות ראיות לכאורה לגבי הפרק הראשון**, והקשיים אינם עולים כדי חולשה בראיות שיש בה כדי להשפיע, כשלעצמה, על "מקבילית הכוחות" הידועה שבין עוצמת הראיות לכאורה לבין מידת ההגבלה על חירותו של המשיב (בש"פ 5564/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** [8.8.11]).

ראיות לכאורה לפרק השני בכתב האישום

27. אשר ל**פרק השני בכתב האישום**, שעניינו עבירות לפי חוק העונשין, המשיב לא טען כי אין ראיות לכאורה. עם זאת, גם לא הסכים לקיומן, ועל כן אפרט, בקצרה, את הראיות בעניין זה:

האישום הראשון: סוויסה מסר גרסה מפורטת בנוגע לאירוע האיומים עליו מצד סימו בסיוע המשיב באפריל 2012 בחניון השופרסל ברחובות (הודעה מיום 6.2.13 והודעה מיום 10.2.13). המשיב שתק בחקירתו, והתייחסתי כבר לעיל למשמעות השתיקה, מקום שנדרש הסבר. יש לזכור כי לגבי אישום זה, סוויסה אינו שותף לעבירה, אלא קורבנה, ולכן מעמד עדותו לגביה - שונה ואינו דורש סיוע. כך קבע בית המשפט העליון כאשר שאלה זו נדונה בקשר לסימו, לגבי אותו אירוע ממש (בש"פ 8313/13 **גבאי נ' מדינת ישראל**, פסקה 9 [20.12.13]). עוד יצוין, כי סימו הודה בחלקו באירוע זה בגדר ת"פ (מחוזי מרכז) 51126-07-13 והורשע. גם כאן תקפה הערתי דלעיל בדבר כך שסימו אינו עד תביעה בתיק זה.

האישום השני: באישום זה תומכים דוחות פעולה רבים של השוטרים על אודות החיפוש אחר המשיב והנסיגות לאתרו. נוסף על כך הוצאו צווי מעצר בימים 11.2.13 ו-14.7.13.

האישום השלישי: אישום זה נתמך בדוח משטרת הגבולות לפיו אחיו של המשיב, שמעון מלכה, יצא את הארץ ב-10.11.14, אלא ששמעון אותר בארץ בשעה שעל פי הרישומים היה בחו"ל. בהמשך נתפס הדרכון של שמעון, ובו הוחלפה תמונתו בתמונת המשיב. בעניין זה תומך דוח מז"פ.

לפיכך, אני קובעת כי בנוגע לאישומי הפרק השני בכתב האישום קיימות ראיות לכאורה.

עילת מעצר

28. דומני כי אין צורך להכביר מילים על קיומן של מספר עילות מעצר בתיק דנן. המעשים המיוחסים למשיב, הן בפרק הראשון לכתב האישום, הן בפרק השני, מלמדים על מסוכנות גבוהה. מדובר בעבירות מס והלבנת הון, בהיקפים כספיים עצומים, שבוצעו בתחכום רב ובשיטתיות, ונפסק לא אחת כי בנסיבות הללו, גם עבירות "רכוש" מקימות עילת מעצר (בש"פ 6393/13 **אילן שפק נ' מדינת ישראל**, פסקה 8 [20.10.13] **עניין שפק**). בצידן מדובר בעבירות סיוע לאיומים, המלמדות אף הן על מסוכנות. נוסף על עילת המסוכנות, קיימת עילה של חשש מהמלטות, לאחר שהמשיב כבר הראה כוחו בהמלטות מחקירת המשטרה, למשך תקופה ארוכה, תוך שמוש בדרכון מזויף של אחיו, ובכך, על פי כתב האישום, התכוון להכשיל את ההליך השיפוטי.

עם זאת, הפסיקה (למשל - **בעניין אוהיון**, אליו הפנה הסנגור והדומה לענייננו, ו**בעניין שפק** הנ"ל, הדומה לענייננו), מלמדת כי גם במקרים כאלה יש מקום להפנות את המשיב לשירות המבחן, לשם קבלת תסקיר בעניינו, שיבחן אפשרות שחרור לחלופה. כך, בפרט, כאשר מדובר במשיב שעברו הפלילי ישן יחסית, ולא מכביד. אמנם, כאשר מדובר בעילת מעצר כה עוצמתית כבענייננו, תדרש חלופת מעצר טובה והדוקה במיוחד, וכמובן שגם התרשמות שירות המבחן מהמשיב עצמו היא קריטית, אך אין לשלול על הסף את האפשרות שחלופת מעצר תסכון.

סיכום

29. לאור כל האמור, לאחר שקבעתי שקיימות ראיות לכאורה לכל האישומים, וקיימות מספר עילות מעצר, אך לא ניתן לומר מיניה וביה שחלופת מעצר לא תסכון, אני מורה על שליחתו של המשיב לקבלת תסקיר משירות המבחן, אשר יבחן אפשרות שחרורו לחלופה.

נקבע לדיון לאחר קבלת התסקיר, וזאת ביום 17.5.15 בשעה 10:30.

המשיב ישאר במעצר עד החלטה אחרת ויובא לדיון באמצעות שב"ס.

עותק מהחלטה זו ישלח לשירות המבחן, אשר יגיש תסקיר עד ליום 16.5.15

ניתנה היום, ח' אייר תשע"ה, 27 אפריל 2015, בנוכחות הצדדים.